

1490

Veig (PI 1)

(ALDC, IX, 2104. *Veig* [PI 1])

La primera persona del singular del present d'indicatiu del verb *veure* (< VĪDERE) en llat. cl. era VIDĒO, que en llat. vg. va passar a *VIDIO i que, amb tractament del grup -DJ-, degué donar una forma precatalana *VEIO que seria l'origen de dos resultats bàsics, amb ulteriors canvis: a) cat. ant. i dial. *vei*, per caiguda de la vocal final i que, reforçat amb una -[k] analògica, va canviar-se en *veic* (var. aragonesitzant *veigo* 93, 94, 100), monoftongat en *vec*; b) *VEIO > *ve[dʒ]o, convertit en *veig* (ve[tʃ]) per pèrdua de la vocal final i ensordiment de l'africada final. Cal precisar que *vei* podria ser resultat d'una atracció de l'oc. *vesi* (que trobem a

Formiguera, *ve[z]i* 7), amb pèrdua de la [z] intervocàlica, *vei*, i que, encreuat amb *veu*, hauria donat *veui* 9.

Quant al singular *vesc* 149, 157, 181, es deu tractar d'una atracció de la desinència de verbs incoatius (*patesc*, etc.), amb vocalisme del radical (sense canvi en *-isc* com fan els incoatius valencians de les localitats que usen *vesc*). *Veio* 87 és una forma d'encuny arag.

Des d'una dimensió geogràfica, notem la gran difusió de *veig*, interrompuda, aquí i allà, sobretot per formes d'origen analògic.

Veig és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

